Με κάτι σαν τοποθέτηση, για την ευρύτερη έννοια και χρήση του διαδικτύου και των εφαρμογώ ν του, είχε να κάνει η αμέσως προηγούμενη, περί διαδικτύου , ανάρτηση . Εξειδικεύοντας αρκετά το θέμα, η παρούσα, έχει να κάνει με το λόγο ύπαρξης και το ύφος του παρόντος ιστότοπου, καθώ ς πριν δυο μέρες πέρασε στο ενδέκατο χρόνο ύπαρξης και λειτουργίας του.

tellingstories.gr

Είναι δέκα χρόνια και δυο μέρες, από την δεύτερη μέρα, του δεύτερου μήνα, του 2009 που ξεκίνησε τη ρότα του στους αχανείς ωκεανούς του διαδικτύου, το tellingstories.gr. Όπως γίνεται κατανοητό από το όνομα του, αρέσκεται σε ιστορίες. Είναι ένα αφηγηματικό, εσωστρεφές, σπάνια ειδησεογραφικό site που συχνά έλκεται από το παρελθόν.

Στο μενού παρελαύνουν, με αλφαβητική σειρά, οι δεκαεννέα ενότητες που το απασχολούν. Στην πρόοδο του χρόνου, κάποιες νέες έχουν εμφανιστεί. Μια άλλη χάθηκε. Δεν χώραγε. Στο σύνολο αριθμούνται χίλιαπεντακόσια είκοσι έξ (1526) κομμάτια. Εκτός ενός μονοψήφιου αριθμού, που γράφτηκαν από άλλους, όλα τα υπόλοιπα είναι γραμμένα, επιμελημένα από έναν άνθρωπο. Η ταυτότητα του συντάκτη – επιμελητή στους περισσότερους που συχνά το επισκέπτονται είναι οικεία, ενώ σε αυτούς που δεν είναι γνωστή, παραμένει εύκολα ανιχνεύσιμη. Έτσι, δεν υπάρχει λόγος μνείας ή προβολής του.

Γεγονός αξιοσημείωτο όμως είναι, πως ότι έχει γραφτεί εδώ μέσα, αποτελεί πρωτογενή παραγωγή. Πράγμα οχι συνηθισμένο στις μυλόπετρες του διαδικτύου. Το γράφω αυτό με μια μικρή έπαρση, συγχωρητέα ελπίζω, καθώς καθημερινά διαπιστώνω μια πελώρια διαδικασία αντιγραφής, όπου τελικά χάνεται ο γεννήτορας, παύεται η πατρότητα ενός κειμένου. Και δεν εννοώ να μην μεταφέρονται τα κείμενα, οι ιδέες, οι τάσεις. Το αντίθετο, καθώς ο πιο σπουδαίος λόγος ύπαρξης του διαδικτύου αυτός, υποτίθεται, είναι. Η κυκλοφορία της ιδέας. Αν λοιπόν σου αρέσει ένα κομμάτι, το ανεβάζεις όπου επιθυμείς αλλά πριν από όλα προτάσεις τα στοιχεία του δημιουργού.

Αν μάλιστα θες να το κάνεις με όλους τους τύπους ζητάς την άδεια. Πράγμα που έχει συμβεί σπάνια, σε σχέση με τις αρπαγές που έχει υποστεί το tellingstories.gr, αλλά πολύ το χάρηκα. Είναι ολότελα ανήθικο να κοπιάρεις ένα ολάκερο κείμενο, να αλλάζεις, ίσως, τον τίτλο και να κοτσάρεις το ονομά σου φαρδύ πλατύ ως συγγράψαντα. Το θέμα με τις εικόνες, είναι εξίσου ενοχλητικό. Ειδικά για φωτό αρχείου, υλικό σπάνιο και πρωτίστως άγνωστο στο πλατύ κοινό, όπου κάποιος που έχει ασχοληθεί σοβαρά και έχει δαπανήσει χρόνο και μελέτη για να αποκωδικοποιήσει μια εικόνα, αγνοείται και πλασάρεται όλη η δουλειά ως δημιούργημα του αντιγράψαντος, που εισπράττει και σχόλια θαυμασμού, από την μάζα του διαικτύου.

Επιστρέφοντας στο παρόντα ιστότοπο, αδιάφορη, έως ενοχλητική στέκει η ιδέα της όποιας εμπορικής εκμετάλλευσης του, ακόμα και στην, απίθανη, περίπτωση που κάτι τέτοιο θα ήταν δυνατό. Για αυτό και κρατιέται σε ένα περιβάλλον χωρίς προβολή, δίχως εμπορική εκμετάλλευση. Όπως όλα εκείνα τα μικρά ή μεγάλα που τα σεβόμαστε και ταυτόχρονα τα επιθυμούμε.

Για τους ίδιους λόγους παραμένει εκτός και μακριά από τις πλατφόρμες της **κοινωνικής διαδικτύωσης**. Κυρίως διότι επιμένει να παραμένει γνωστό σε έναν μικρό κύκλο αναγνωστών με τον οποίο συνεννοείται καλά. Όποτε κάποιος αναγνώστης με προθέσεις καλές, ανέβασε με τιμιότητα κάποιο κομμάτι στα f/b μπορεί να πολλαπλασιάστηκε η κλικοφορία, αλλά ταυτόχρονα, και όχι όλες τις φορές εννοοείται, γράφτηκαν ως σχόλια λέξεις που αποκάλυψαν μια πλήρη ασυνεννοησία μεταξύ υμών και ημών για να το διατυπώσω διακριτικότατα. Περιττό, συνεπώς, περιτόττατο.

Έτσι λίγο ή πολύ, απηχεί στον τρόπο που αντιμετωπίζει την πραγματικότητα, ο επιμελητής. Είναι σαν ένα βαρόμετρο, που καταγράφει κάποιες διακυμάνσεις της καθημερινότητας. Μέσα από αυτή προκύπτουν οι ελπίδες, οι χαρές, οι απογοητεύσεις, το μαύρο, το άσπρο και ότι γκρίζο προκύπτει από αυτά. Θέλω δε να πιστεύω, ότι γίνεται πολύ σεμνά και πολύ ταπεινά.

Αυτά για τα δέκα τελευταία χρόνια, που τόσο σε προσωπικό όσο και σε ευρύτερο πεδίο ήταν τρικυμιώδη, όσο και ενδιαφέροντα. Εννοώ ότι οι συνθήκες, μας έφεραν μπροστά σε πρωτόγνωρα γεγονότα μέσα από τα οποία ανακαλύψαμε συνθήκες κρυμμένες, καταστάσεις άγνωστες. Για τα επόμενα δέκα χρόνια, μου είναι αδύνατον να φανταστώ πως θα είναι ο κόσμος και, εξυπακούεται, αδύνατον να προβλέψω ποιοι και πως θα υπάρχουμε. Για την ακρίβεια, μου αδύνατον να υποψιαστώ τι θα μου τύχει «αύριο».

Μέχρι αύριο όμως, εδώ θα ήμαστε. Ελπίζω, δηλαδή.

υ.γ. Στις αποκοτιές, ας προστεθεί πως από το ΄12 και μετά, ότι αναρτάται τους μονούς μήνες αναρτάται τις μονές ημερομηνίες και αντίστοιχα τους ζυγούς, τις ζυγές ημερομηνίες. Εξαιρούνται θάνατοι και λοιπά έκτακτα περιστατικά. Επίσης από το ’14 και εντεύθεν ανεβαίνουν τουλάχιστον 15 κομμάτια ανά μήνα, τη εξαιρέση του Αυγούστου που σπάνια ξεπερνά τα 12, για να μην λησμονούμε και τις απόψεις του U. Eco.